

Rožica

Movice

dj. vrtića Rožica, Veliko Trgovišće

Veljača 2014. Broj 4 - posebno izdanje

Svetan rođendan

SADRŽAJ

RIJEČ UREDNIKA	2
NAŠIH PET GODINA	3
OVAKO JE POČELO	4
ISKUSTVA IZ PRAKSE	
- Moj odabir	19
- Je li se „teta u vrtiću“ zaista samo igra s djecom?	20
- Brzo je prošlo	21
- Biti „teta“	22
- Odgojitelj – zanimanje ili poziv?	23
- Biti odgajatelj	24
- Mojih (prvih) pet godina u Rožici	25
- 5 u 30	27
PRIZNANJA I POHVALE ROŽICI	29
MAЛО DIJETE – VELIKI KREATIVAC	34
PREDŠKOLARCI PRIČAJU PRIČICE	42
„NAŠA DJECA U ROŽICI“ – DANAS	45

Riječ urednika

Dragi čitatelju,

Ovaj broj Hižice s pravom nosi naziv „poseban broj“ jer izlazi u vrijeme kada obilježavamo prvi pet godina postojanja vrtića Rožica. Niti puno, niti malo. No, kad usporedimo pet godina djetetovog života s razvojem našeg vrtića, možemo potvrditi da smo i vrtić, i svi mi u njemu, svakodnevno rasli i razvijali se zajedno s djecom.

Početni koraci nisu bili lagani. Bilo je dizanja i padova, ponavljanja, učenja na pokušajima i pogreškama. Baš kao i kod predškolske djece, razvoj vrtića je bio brz i cijelovit. Odmah smo krenuli sa suvremenom orijentacijom i koncepcijom ranog razvoja, formirali mješovite skupine djece, otvorili sve mogućnosti integracije i inkluzije djece s posebnim potrebama. Stvarali smo i mijenjali prostorni i materijalni kontekst, unapređivali ga prema potrebama i interesima djece i nastojali boravak djece i suradnju s roditeljima učiniti što boljom, sigurnijom i profesionalnijom. Tako smo vremenom postajali prepoznati u sredini ne samo kao „vrtić po mjeri djece“ već i kao „vrtić-proširena obitelj“. U cijelom tom razvojnog procesu kontinuirano nas je pratila i stručno pomagala naša suradnica, Sonja Marković, prof. pedagogije.

Već druge godine djelovanja Rožice započeli smo s internetskim predstavljanjem i izdavačkom djelatnošću s ciljem otvorenosti i mogućnosti prezentacije našeg cjelokupnog rada i naših promišljanja odgojno-obrazovne prakse koja je promjenljiva, ali uvijek usmjerena istom cilju: što sigurniji, cijelovitiji i kvalitetniji odgoj djece. Naše novice Hižica, koje, dragi čitatelju imaš u rukama, odmah su se svidjele djeci i roditeljima, ali i stručnoj zajednici. Naravno da se vjerojatno moglo možda i bolje, ljesti, ali mi i dalje učimo, rastemo i nastojimo naš godišnjak učiniti kvalitetnijim i prihvatljivijim svima kojima je namijenjen.

Zato i ovaj broj čitajte opušteno i sa zanimanjem. Uživajte u dječjim izjavama, njihovim likovnim radovima i fotoprikazima onoga što rade u vrtiću. Pročitajte kako mi odgajatelji doživljavamo naš poziv, što nam je zadnjih pet godina bilo teško, što nije, u čemu najviše uživamo i što nas ponekad plaši. U čemu smo najviše „narasli“ i koje su aktivnosti i projekti bili najzapaženiji. Budite i vi dio Rožice u ovom malom jubileu.
Ugodno čitanje.

Ravnateljica,
Gordana Pavlinić

Naših pet godina

U ovih kratkih pet godina dječji vrtić Rožica uspio se profilirati kao vrtić koji provodi djeci zanimljive, korisne, razvojne i atraktivne projekte, kao mjesto susreta sručnjaka i napokon kao vrtić koji je u kratko vrijeme primio petnaestak priznanja, zahvalnica i pohvalnica.

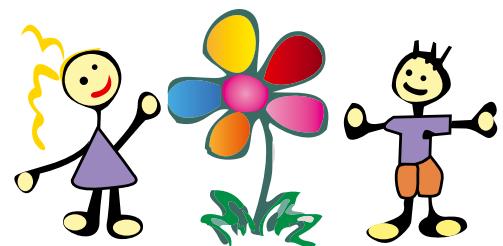
Tako smo već prve godine našeg djelovanja bili jedini dječji vrtić s područja Krapinsko-zagorske županije koji se svojim projektom „Oko jene hiže“ predstavio na Smotri projekata iz područja Nacionalnog programa odgoja i obrazovanja za ljudska prava i demokratsko građanstvo. Samo godinu dana kasnije, u suradnji s Hrvatskom poštom proveli smo veliki i atraktivni projekt naziva „Poštarska bajka“, te istovremeno postali drugi vrtić u državi koji je predstavljajući stihove pjesme „Moj vrtić“ dobio nagradu na natječaju „Kutak za glazbeni trenutak“. Nisu to ogromni uspjesi, ali nama su ipak dragi. Projektom „Vitezovi i dvorci“ uspjeli smo zainteresirati ne samo djecu i roditelje iz našeg vrtića, već i šиру javnost, a višemjesečnim projektom „Z našega brega“ približili smo djeci okruženje u kojem žive i rastu.

Zvuči neskromno, ali odgovara činjenicama i za tako malo vremena djelovanja imamo se čime i pohvaliti. Naravno, bilo je i loših trenutaka,

neuspjeha, sumnji i, kako to lijepo zvuči, „loših vibracija“. Ali, ovdje smo, oporavljeni nakon početnih kriza i nastavljamo dalje.

Odvažili smo se sudjelovati u nacionalnom programu samoprocjene, programu UNICEFA „Za škole u Africi“. Tko zna što nas još čeka u ovoj odgojno-obrazovnoj godini, ali i dalje? Imamo ljudske, organizacijske, podržavajuće resurse... imamo podršku roditelja i osnivača, stručnih krugova. Za prvi pet godina - sasvim dovoljno...zar ne mislite tako?

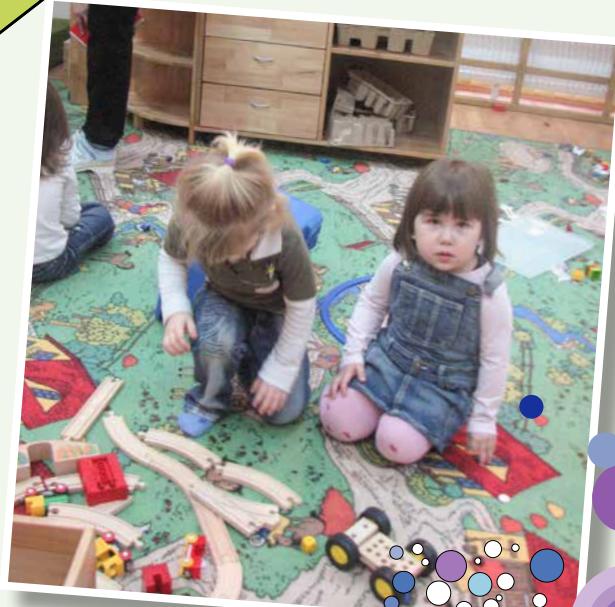
Ravnateljica,
Gordana Pavlinić

OVAKO JE POČELO

Prvi dan Rožice

Službeno otvorenje

Trebalo je urediti okoliš vrtića

Prva posjeta mjesnoj crkvi

Prve igre na otvorenom

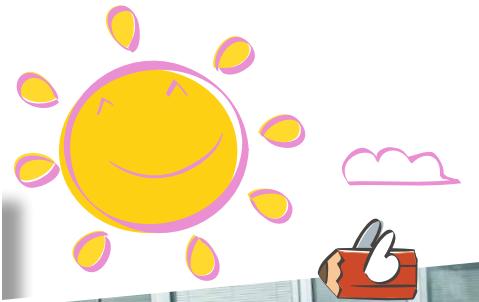
Naše prve odgojno-obrazovne grupe

Prve radionice za djecu i roditelje

Predstave i gosti

Mali i veliki u zajedničkoj igri

I JOŠ SE DOGAĐALO U ROŽICI....

Djeca s prvim brojem Hižice

Djeci smo pričali o gradu heroju

Izlet u Botanički vrt

Kitimo jelku u ambulanti

Kuhar Vladek pomaže napraviti snjegovića

Posjeta Bundeku

Naš prvi ženski VIS

Posjeta TV studiju

Posjeta Općini

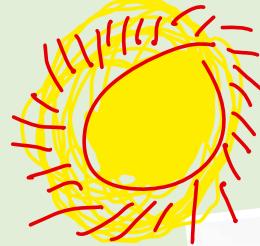
Predstave i gosti u Rožici

Prva posjeta mjesnoj pekari

Prva predstava odgajatelja

Prva šetnja mjestom

Prve igre na otvorenom

Prve radionice za roditelje i djecu

Prvi dan Rožice

Prvi nastup Rožica u Domu kulture

U igri

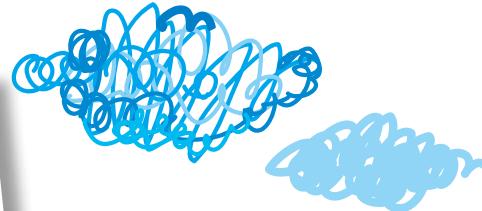

Učimo na uređenom prometnom poligodnu

U stručnoj posjeti vrtiću Fijolica u Novom Vinodolskom

Završna svečanost 2013.

Završna svečanost 2012.

Zupanijski stručni skup u Rožici

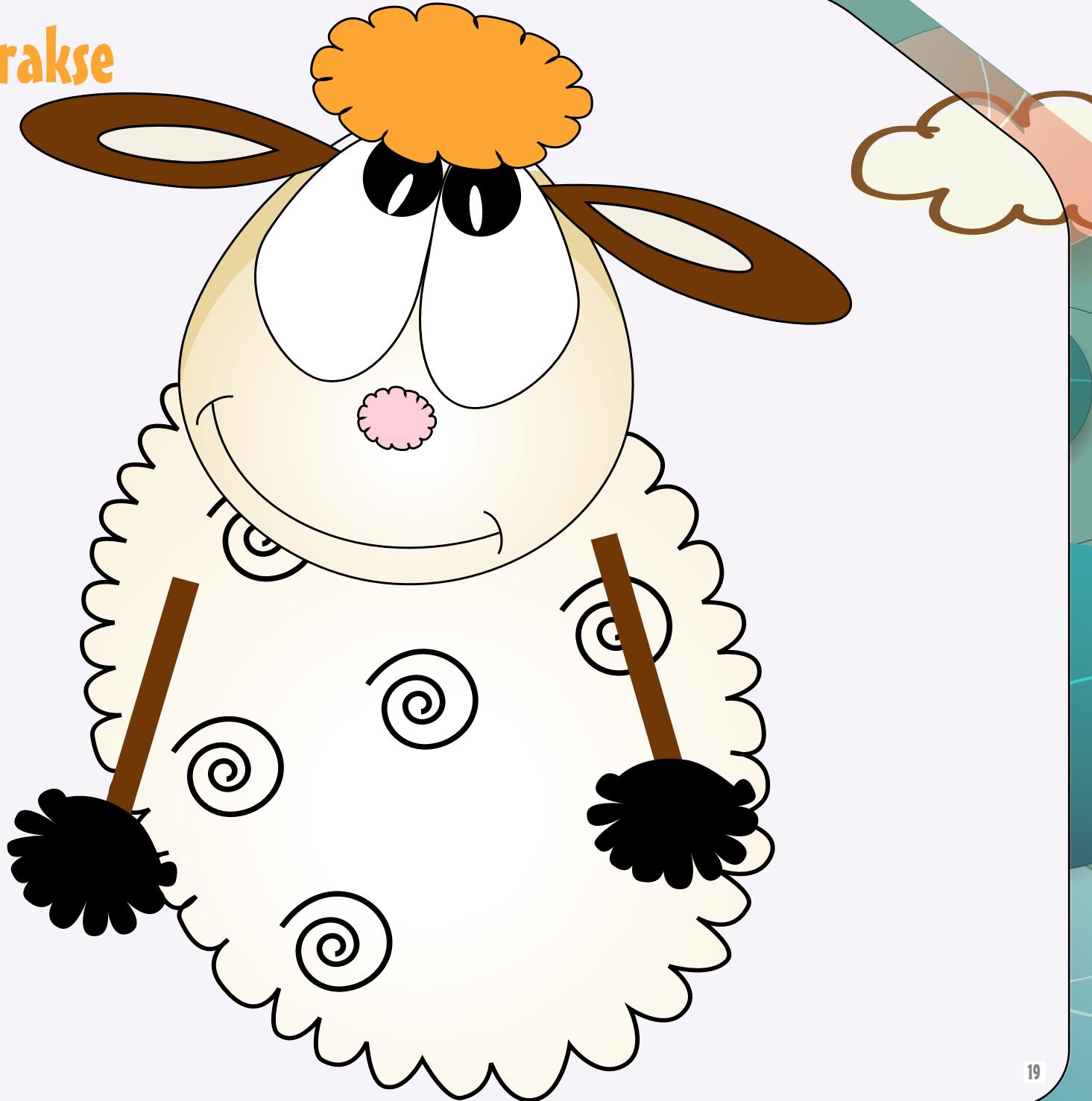
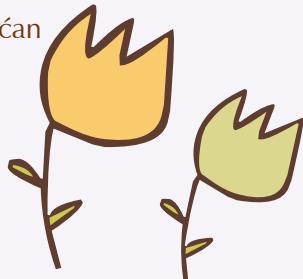
Iskustva iz prakse

MOJ ODABIR

Odabravši zvanje odgojitelja predškolske djece,mlada i nadobudna,nisam ni pomicljala koliko odgovornosti nosi taj poziv. Tek s godinama rada,a sada i kao majka,shvatila sam da je odgajati dijete najljepši,a istodobno najteži posao. Svaki problem mi je s vremenom postao izazov pa tražeći rješenja sebi dokazujem da sam stručna u svom poslu,ali i da još puno moram učiti. Prihvati ovaj poziv znači prvenstveno voljeti djecu i rad s njima,jer djeca to osjeti i vraćaju tu ljubav. U radu s njima i ja u nekim trenucima postajem dijete. Bez obzira što je to vrlo stresan posao,sretna odlazim kući nakon radnog vremena,jer se prisjetim svih dječjih razgovora i smiješnih izjava. Pitam vas- koliko se ljudi u današnje vrijeme veseli svom poslu?

Već su odrasla mnoga djeca kojima sam bila "teta" pokušavajući ih svojim znanjem i sposobnostima usmjeriti da izrastu u odgovorne,savjesne i sretne osobe. Veselim se novim izazovima koji me čekaju u godinama što dolaze i svim novim „klincima i klinčezama“ u našoj Rožici!

Odgojiteljica Marina Bišćan

JE LI SE „TETA U VRTIĆU“ ZAISTA SAMO IGRA S DJECOM?

Odgojitelj predškolske djece - zašto sam od svih zanimanja izabrala baš ovo?

Što zapravo „teta u vrtiću“ radi? Mnogi bi rekli da joj je baš lijepo, „samo se igra s djecom“. Zvuči lako i jednostavno, zar ne?

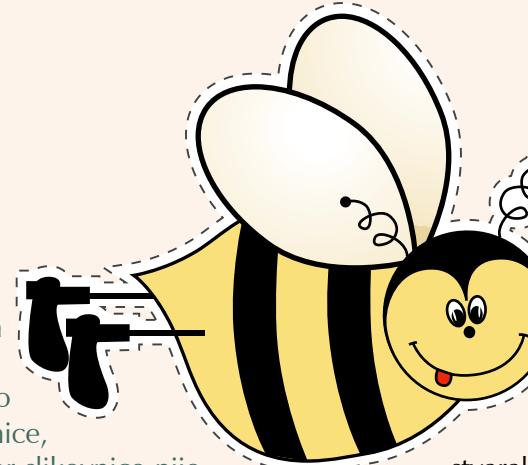
Kad roditelj dovede svoje dijete u vrtić, što vidi? Dvoje-troje nešto slikaju temperama, jedan crta flomićima, četvero slaže kocke, nekoliko njih mijesi tjesto u „kuhinjači“, dvoje-troje čitaju slikovnice, a nekoliko njihslaže puzzle... idilična situacija! Roditelj pomisli – zašto ja nisam „teta u vrtiću“, sad bi se tu mogao igrati, a ne sjediti u nekom uredu 8 h i boriti se s kompjutorom i papirologijom!

A kad roditelj ode, idilična situacija se počinje mijenjati. Ono dijete koje je upravo stiglo počinje plakati, vrištati i udarati „tetu“, jer želi svoju mamu; ono dvoje-troje koji su slikali temperama, počinju slikati jedni po drugima – malo po licu, malo po kosi, malo po odjeći; onaj koji je crtao flomićima zaključi da je zanimljivije šarati po stolu i zidovima nego po papiru; ono četvero koje je slagalo kocke počinje se tući i gadati tim kockama i kocke počinju letjeti po cijeloj sobi; „kuhari“ su se malo previše zaigrali i postali su bijeli od brašna, a netko je umjesto čaše, vodom napunio cijeli

vrč koji se, stvarno ne znam kako, uspio proliti i svi viču: „Teeetaaa, pooooplaavaa!“; ono dvoje-troje koji su čitali slikovnice, vjerojatno su zaključili da autor slikovnice nije dobro poredao slike, pa su uzeli škare, počeli ih rezati, kako bi to „popravili“; oni koji su slagali puzzle, nisu više imali strpljenja, pa su ih počeli trgati – kako bi ih ugurali tamo gdje nedostaje, a teta je dva dana radila te puzzle koje su nestale za dvije minute...a iz kupaonice se čuje vrisak – netko je otvorio vodu, polijeva sve okolo i super se zabavlja, dok netko drugi iz wc-a viče: „Teeetaaa, popiško sam se u gaće!“. I sve se to događa u isto vrijeme.

„Teta“ se svim silama trudi ostati mirna, skuplja svaki atom snage i kreće u akciju kako bi situaciju dovela u red. Nakon pola sata iscrpljujućeg objašnjavanja kako nije lijepo slikati prijatelju po kosi, da za crtanje nije zid već papir, da kocke nisu avioni već služe za slaganje, da se prijatelji ne smiju tući, da slikovnice nisu za rezanje već za čitanje, da vodu moramo štedjeti, da je „teta“ jako tužna kada potrgaju neku igru,... situacija se polako smiruje.

A kad se situacija malo smirila, pred „tetom“ je novi zadatak. Ona se ipak nije došla „samo igrati“, već ima plan i namjerava s djecom provesti niz aktivnosti. Pokušat će ih kroz igru puno toga i naučiti. „Teta“ zna sve o fazama razvoja djeteta, vodi brigu o dječjim željama, potrebama i interesima, te kroz aktivnosti

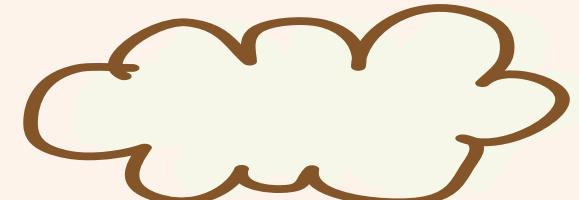

utječe na sva područja njihovog razvoja: socio-emocionalni razvoj i razvoj ličnosti; spoznajni razvoj; govor, komunikacija, izražavanje i stvaralaštvo te tjelesni i psihomotorni razvoj.

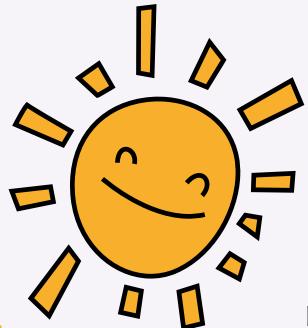
Kroz igru, „teta“ planira, potiče, usmjerava, prati i analizira razvoj i uspjeh svakog djeteta. Iz dana u dan „teta“ ima važnu ulogu u razvoju dječjeg samopouzdanja i samopoštovanja, socijalnih vještina i vještina potrebnih za život. Hoće li dijete predškolske dobi naučiti slovo „A“ danas, sutra ili za mjesec dana, nije toliko važno - naučiti će ga do škole, ali naučiti i usvojiti temeljna ljudska prava i vrijednosti od malena, od velike je važnosti za djetetov život.

Zvuči li još uvijek sve to lako i jednostavno? I zašto sam od svih zanimanja izabrala baš ovo? Zato što vjerujem da će moji mali genijalci koji su danas pošarali zidove, izrezali slikovnice i potrgali puzzle ipak usvojiti veliki dio od onoga što im svaki dan pokušavam prenijeti. I kad jednog dana ti mali genijalci izrastu u sretne i uspješne ljude, ja ću biti ponosna što sam se svaki dan u vrtiću s njima „samo igrala“.

odgojiteljica Martina Lež

BRZO JE PROŠLO...

Ušla sam u sobu, soba puna djece. Malena ozarena lica živanih očiju uputila su mi prve poglede, malo sramežljive, malo znatiželjne...

Još i danas sjećam se tog prvog susreta s malim Rožicama. Neki od njih sada su već školarci, neki više nisu u Rožici i u nekom drugom su vrtiću, a neki su još tu i tek će biti školarci.

Bilo kako bilo, brzo je prošlo ovih pet godina druženja, smijeha, igre i zajedničkog učenja, a vjerujem, bit će ih još mnogo, mnogo.

Svaki naš dan nova je priča... i ni jedan dan ne znam kakav će joj biti kraj. U svakoj toj priči ima vam svega, red smijeha, red igre na najrazličitije

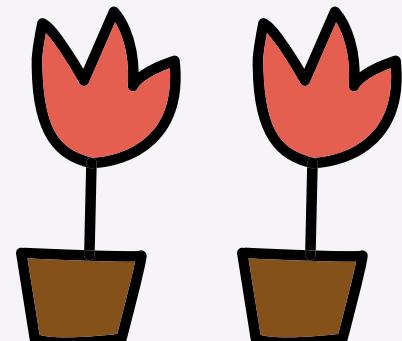
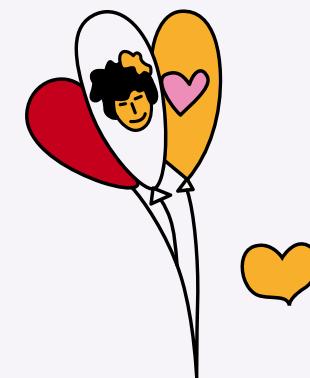
načine uz ples i glumu, pjesmice i brojalice.

A ponekad u tim pričama padne i koja suza zbog lutke, autića, lopte ili pak prijatelja.

No, kao i u svakoj priči, i ove naše imaju svoje dobre vile, a to su „tete“, koje su uvijek tu da male Rožice utješe kad im je teško, ali i da se raduju s njima kada su sretne. Da im pomognu naučiti da je u životu najvažnije oprštati, međusobno se prihvaćati, poštovati jedan drugoga i biti prijatelj jedan drugome.

Vjerujem, pred nama je još mnogo dana kao u priči, sunčanih i vedrih, punih prpošno nasmijane djece koja me svako jutro dočekuju pred vratima primajući me u zagrljaj.

odgojiteljica, Anamarija Kralj Šladarec

BITI „TETA“

Nerijetko možemo čuti komentar kako je zanimanje „tete“ u vrtiću lagan i zanimljiv posao; radiš na toplom, u čistom, plaća je redovita i solidna a pritom se još zabavljaš i igraš.

Da, istina je – posao je uistinu prekrasan, ali biti odgajatelj je puno više od zvanja i posla jer djecu treba prije svega voljeti i razumjeti njihove potrebe i postupke, u njih vjerovati i poštivati kao jedinstvene osobe!

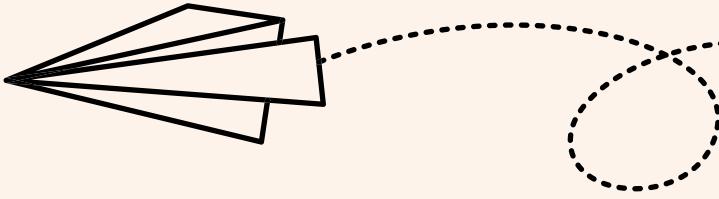
To je poziv za plemenito, uzvišeno, ali prije svega odgovorno djelovanje, kojim pomažemo najmlađima i najosjetljivijima živjeti sretno djetinjstvo i sagraditi sigurne temelje za sretnu budućnost. Da bи odgajatelj dobro i kvalitetno mogao obavljati svoj posao mora biti u neprekidnom procesu učenja i promišljanja vlastitih postupaka.

Često se zapitam jesam li danas dobro

odradila svoje radno vrijeme, jesam li čula svako dijete što mi je to htjelo ispričati ili sam ga samo slušala, jesam li se svakome dovoljno nasmiješila i nježno ga pomilovala po kosi i zagrlila, jesam li uložila dovoljno volje i truda da utješim svako tužno lice kad ga je mama dovela ujutro u vrtić jer mora raditi...?

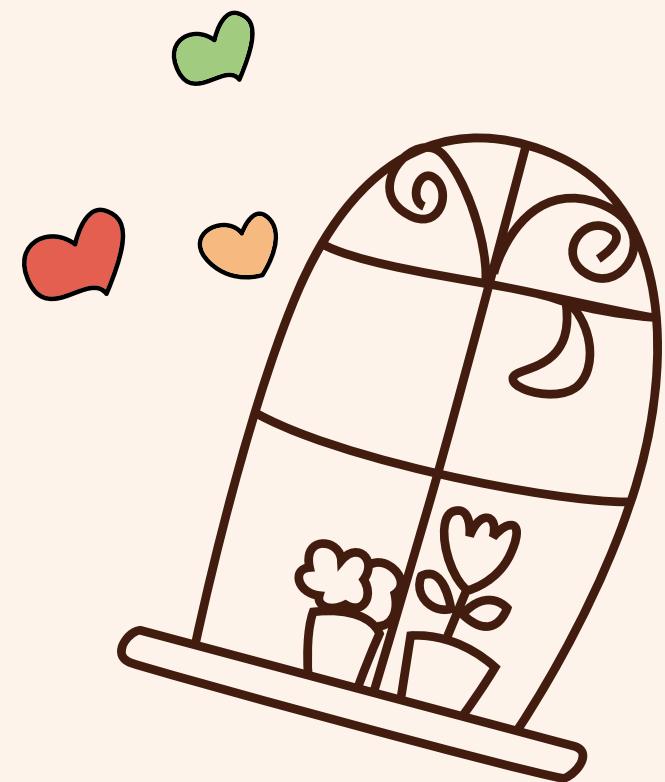
To su pitanja koja me muče svakodnevno, ali kada ugledam razdragana dječja lica kako radosno trčkaraju oko mene, pjevuše šaljive pjesme i brojalice, izoštravaju svoje socijalne i komunikacijske vještine s vršnjacima, kada osjetim nježne dječje ručice omotane oko vrata, uvjerena sam da sam na dobrom putu i da sam napravila dobar i velik posao. I odmah se bolje osjećam. A licem mi se raširi zarazan osmijeh.

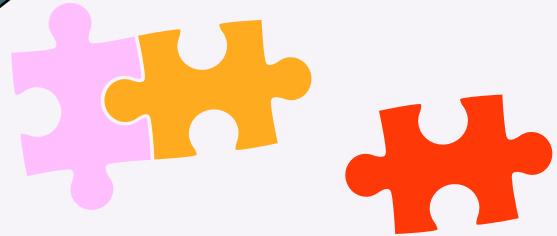
Nakon više godina provedenih u radu s djecom uvjerena sam da je za dječju sreću potrebno samo jedno – biti na njihovoj

strani. Vidjeti svijet dječjim očima za nas odrasle je nemjerljivo i neprocjenjivo iskustvo koje možemo uvijek iskoristiti kako bismo obogatili svoj život.

Odgajateljica, Beti Jambrek

ODGOJITELJ-ZANIMANJE ILI POZIV

U naslovu je riječ odgojitelj,stručan naziv , ali ja osobno više volim riječ „teta“. Neke odgojiteljice tu riječ ne koriste često, a možda i ne vole. Ja sam za poduzi niz godina i mogu reći srcu. Lijep je i ničim usporediv sretnem dijete iz moje prve predškole a ono mi kaže „Teta“. odrasli ljudi:studiraju,rade... neke malo teže prepoznam. No,ja sam još uvijek tu,čekam nove generacije,novu djecu.

Od kada znam za sebe uz mene su bila djeca koju sam „čuvala“. Znate već kako je prije bilo na selu: bez vrtića,majke-domaćice ili baka-servisa.Tu sam znala uskočiti i pomoći susjedama.Imale su povjerenje u mene,bile su sigurne da će se dobro brinuti o njihovoj djeci iako sam i sama bila dijete. Tada se nisam vidjela kao odgojitelj,već kao učiteljica.Ugledala sam se u svoju prvu učiteljicu: pravednu,strpljivu,tolerantnu,iskrenu,punu ljubavi i razumijevanja.Htjela sam biti kao ona,bila mi je uzor. Pred kraj osnovne škole shvatila sam da moje ocjenjivanje djece ne bi bilo objektivno,ali

da i dalje želim zanimanje vezano za djecu.I tako sam odlučila da će biti odgojiteljica.Tijekom srednje škole nisam promijenila mišljenje. Na studiju sam,uz provođenje prakse,još više zavoljela svoje zanimanje. Nije bilo lako dobiti posao u struci.Nakon nekoliko zamjena i nekoliko godina bez posla otvorila se naša Rožica.Dobila sam posao i počela rasti i razvijati se kao dio našeg malog tima.Sjećam se početka.Nije bilo lako,nesigurnost, neizvjesnost...ali držali smo se zajedno i pomagali si.Danas nema nesigurnosti,nema neizvjesnosti. Odlučnost,odgovornost,sigurnost,znanje i stručnost uvelike mi pomažu u radu.Naravno da je pomoći starijih i stručnijih uvijek dobro došla i nije ju teško zatražiti.U Rožici se sve vrti oko djece,ona su najvažnija.Od početka 2009.-e godine do danas i u buduće.Uz njih nikada nije dosadno,monoton i jednolično. Djeca svakodnevno iznenađuju-svojom kreativnošću,maštom, snalažljivošću,znanjem, lakoćom učenja...Od njih možemo i mi odrasli puno naučiti.Posebno o nesebičnoj ljubavi i iskrenosti koje je danas sve manje.Nedavno sam imala „loš dan“ (sigurno kao i svaki od vas).Prišla mi je djevojčica iz moje jasličke skupine i pitala me: „Teta,boi nogu?“,te me dragala.Taj dječji pogled

$$1+1=1$$

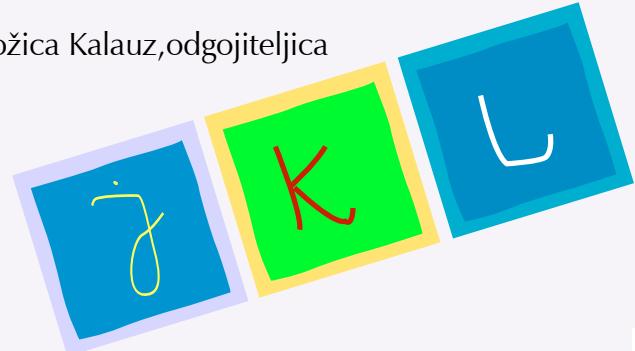
$$1+1=2$$

$$1+0=1$$

i postupak djevojčice od 2g,5mj imao je učinak kakav ne bi imao niti jedan lijek! Ja sam na neki način privilegirana što radim u dječjem okruženju. Sretna sam što sam dio njihovog svijeta, što im svaki dan mogu pokazati svoju ljubav,te im pomoći u prepoznavanju i zadovoljenju njihovih potreba.U tome mi olakšava i moje „životno iskustvo“,naime majka sam troje prekrasne,živahne i radoznale dječice. S godinama sam svoje zanimanje sve više smatrala pozivom.Osjećati da si pozvan za nešto i ostvariti to-za mene je ispunjenje jednog dijela života.Moj poziv nudi svakodnevno nešto drugo,nešto novo,neočekovano i neplanirano. Nudi neprekidno,cjeloživotno učenje te proučavanje i promišljanje vlastitih postupaka u odgojno-obrazovnom radu.

Biti odgojitelj je nešto što me ispunjava,iako zahtijeva puno truda,ulaganja i davanja.Ali nagrada je neprocjenjiva:pušno dječjih osmijeha,radosti i ljubavi.

Božica Kalauz,odgojiteljica

BITI ODGAJATELJ

Sjećam se one, ne tako davne, 2006. godine kada mi je 'uletio' prvi posao u Dječjem vrtiću. Nakon početnog straha, velikog neiskustva i bezbroj pitanja bez konkretnog odgovora, odlučila sam: Idem promijeniti svijet! E, da...

Najljepši i (meni tada) najlakši dio posla bili su upravo klinci. Zbog ljubavi prema njima te motivacije za suživot s njima, povezivanje je išlo bez većih problema. Najveći neuspjeh tada bi mi bio dijete koje ujutro odbija ostati sa mnom: jesam li ga ukorila dan prije ili ga jednostavno nisam dovoljno 'čula' i 'vidjela'? Jesam li dovoljno tu za svakog od njih? Mogu li ja sve to? Jesam li dobro izabrala svoje zvanje?

Vrijeme je prolazilo i ja sam odrastala kroz svoj posao, kroz svoje znanje i iskustvo, kroz podršku mojih kolegica i ostalih koji su me okruživali. Sazrijevala sam u svom poslu i životu općenito, shvatila da nisam najpametnija, da trebam još puno toga naučiti, da ŽELIM naučiti.. Želim naučiti kako bih bila kvalitetna na putu kojim sam krenula i kako bih ustrajala na njemu bez obzira

na prolazne probleme i neuspjeha koji su njegov sastavni dio.. Uostalom, pa to je život!

Danas imam iskustvo, samopouzdanje, znanje... Razvojne karakteristike djece u 'malom prstu' (nevjerljivo, ali istinito). No, želja za novim saznanjima i senzibilnost prema poslu svakim danom sve je veća! Osim naših i vaših mališana, tome zasigurno pridonose i moja obitelj, moja djeca, roditelji s kojima svakodnevno surađujem, moje kolegice, te članci koje čitam u novinama i koji me tjeraju da se uključim u 'akciju' za bolje sutra svih nas. I opet sam na onom svojem početku: Idem promijeniti svijet! Želim bolji svijet za te klince! Želim odgajati sretnu djecu, generacije željne znanja, generacije svjesne svojih mogućnosti i s dovoljno hrabrosti i samopouzdanja za učiniti korak naprijed. Generacije koje će rušiti dotrajale zidove i graditi nove, ne na štetu drugih već za bolje sutra sviju nas. Generacije koje će jednako tako odgajati i svoju djecu.

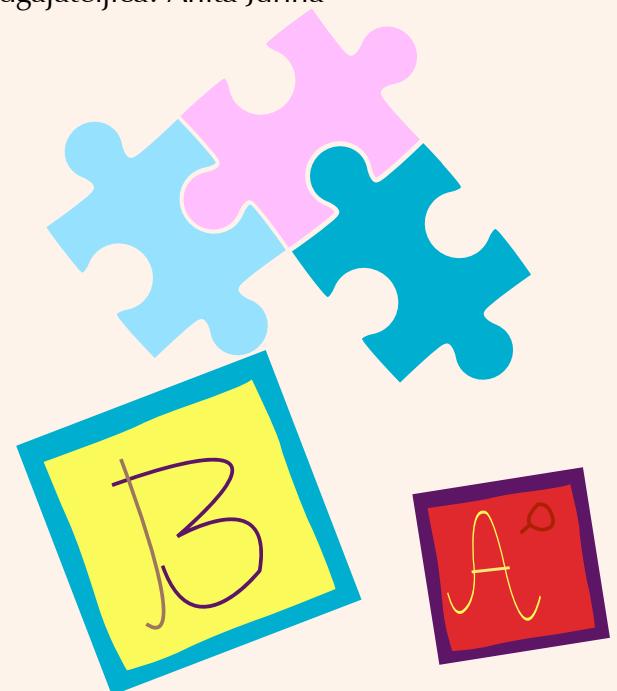
To je moj posao i poziv. Nekome možda djeluje kao iluzija, ali za mene jedino kao takav ispravan i smislen, posao s perspektivom. Nematerijanom. Iako ni ova druga nije manje bitna, osobito danas.

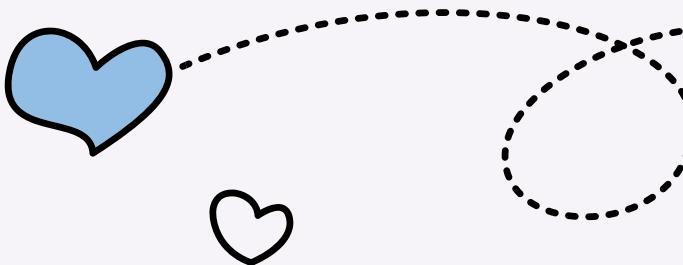
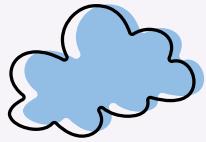
Često sretrem klinče s kojima sam krenula u svoje odgajateljske vode, koji su me uvjerili da nisam

pogrešno izabrala zvanje, danas su to trećaši. Sjećam se svakog imena, svake male ličnosti ponaosob.. I toplo mi je oko srca. Znam da će i s vremenom biti jednako, iako možda ne toliko intenzivno.

Bez obzira radi li se o povučenom Luki, živahnom Jakovu ili durilici Evi. To su 'moji' klinci. Svaki je poseban. I moja motivacija za dalje.

Odgajateljica: Anita Jurina

MOJIH (PRVIH) PET GODINA U ROŽICI

Stalnosam zaposlena kaopedagoginja u Zagrebu, u velikom vrtiću, gdje su stvari dobro ustrojene, gdje postoji cjelokupni Stručni tim i gdje svi funkcioniraju kao zajednica. Prilagodba novog odgajatelja, pa i odgajatelja pripravnika u kolektiv protjeće bez većih poteškoća jer on vrlo brzo „hvata korak“ s postojećom praksom i dogovorenim standardima kvalitete rada.

Međutim, prije pet godina nazvala me ravnateljica Gordana iz Rožice i rekla: „Možeš li mi pomoći? Otvorili smo novi vrtić, imamo dva pripravnika koji moraju proći proces stažiranja pa mi treba stručni suradnik.“ Odmah sam pristala jer je rad s pripravnicima dio mog pedagoškog djelovanja koji me potpuno ispunjava i u kojem sam se „našla“.

Spremanje za put trajalo je nekoliko dana tijekom kojih sam tražila vozne redove vlakova i proučavala željezničke postaje na putu do Velikog Trgovišća jer sam Zagorje slabo poznavala, tako da je za mene to bio pravi projekt. Sišavši s vlaka u Velikom Trgovišću redale su se slike...zgrada željezničke postaje kao u filmu „Vlak u snijegu“, na ulici pokoji prolaznik, mir, a onda škola, polje i vrtić.

Meni se sve činilo tako malo, toplo... Ali u tom trenutku nisam bila svjesna što me čeka niti sam mogla pretpostaviti da će se tu zadržati pet godina.

Pri dolasku ugodna dobrodošlica i onda... pitanje je bilo od kuda početi.

Sobe dnevnog boravka poluprazne, odgajatelji koji su došli s raznih strana sa svojim iskustvima, znanjima, očekivanjima i na kraju još i pripravnici...

Pripravnik uči dobru praksu uz mentora i ostale sudionike procesa (tako bi trebalo biti po PS –u), ali

ovdje je i mentor na „prilagodbi“, traži svoje mjesto u „vrtičkoj obitelji“...Što će sada?

Sjetila sam se Delorseova četiri tipa učenja: učiti znati (učiti učiti), učiti činiti, učiti živjeti zajedno, učiti biti. I krenula sam.

Shvatila sam da prvo moramo učiti živjeti zajedno. To je značilo da čujemo jedni druge, da pokušamo uskladiti različita viđenja stvari, da se dogovaramo o onome što nam je istinski vrijedno. Ponekad je to značilo samo da tražim „prijevod“ pojedinih kajkavskih riječi koje nisam razumjela jer dolazim iz štokavskog govornog područja.

Sve u svemu bilo je vrlo dinamično i nadasve poučno.

Na primjer, susret...X po redu ... prijepodnevni uvid u rad, prvenstveno pripravnika, dogovor oko dalnjeg tijeka stažiranja, poslijepodnevna zajednička refleksija, pregledavanja snimki, fotografija... Svima je sve

jasno, odgajateljice potvrđno kimaju glavama, dogovaramo se za sljedeći susret...ja sva ponosna što sam dobro obavila posao. Za mjesec dana dolazim na novi susret, kad tamo, kutići „u tragovima“, bez materijala, vratili smo se korak unatrag pa onda, za neko vrijeme opet malo naprijed. Preispitujem se. Jesam li dovoljno jasna, tražim li previše, idem li prebrzo u očekivanjima...?

Svoje dileme i trileme komentiram s ravnateljicom dok me vozi na željezničku postaju. Vraćajući se vlakom u Zagreb „vrtim film“ proteklog dana i već mi na pamet dolaze ideje i teme novih susreta.

„Mogla bih im nešto reći o Mapama profesionalnog razvoja, a za jaslice je jako važna senzorička integracija... nećemo to sve stići...možda ipak...“

Između dva susreta povremeno se telefonski čujem i s ravnateljicom. Izvještava me o uspjesima, ali i o nekim padovima. Tješim je, dajem podršku,

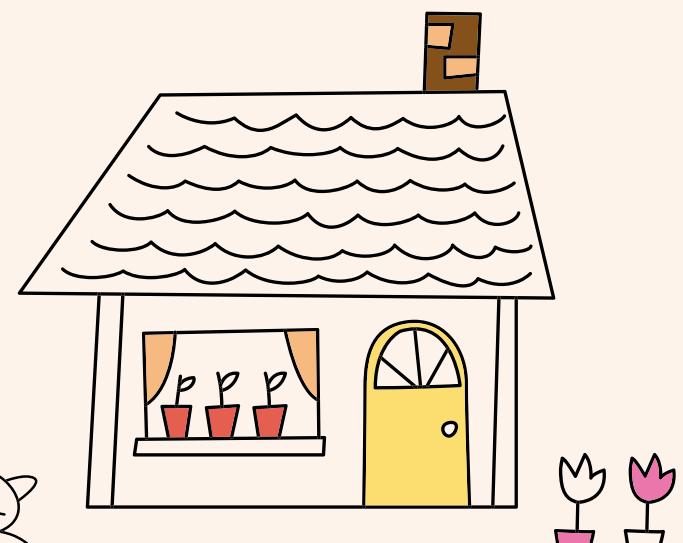
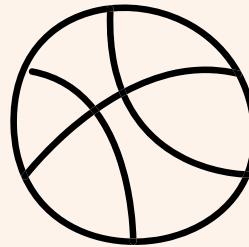
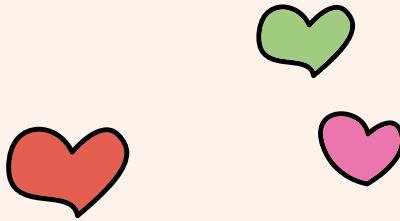
a istovremeno razmišljam o sebi kao mentoru, pedagoškom voditelju, o svojim postupcima.

U sobama se naziru kutići aktivnosti, djeca imaju mogućnost korištenja svih prostora i biranja mjesta i vrste aktivnosti. Nakon svih turbulencija na kraju prve godine dva pripravnika odlaze na stručni ispit koji su uspješno položili. Zadovoljna sam što nam se trud isplatio, idemo nastaviti tamo gdje smo stali.

Međutim, opet mi javlja ravnateljica da su stigli novi pripravnici, da ima bolovanja, trudnoća, novih beba i opet novi početak...tako do danas.

Zapravo, nije početak jer imamo pet godišnju povijest stvaranja naše male zajednice koja uči. Veselimo se novim izazovima.

Sonja Marković, prof. pedagogije

„5 u 30...“

...godina rada. Naslov kao da je naziv neke političke TV emisije. Naravno, nije tako. Zašto baš taj naslov? Nekako se poklopilo da u Rožici obilježavamo 5 godina postojanja vrtića kada i ja navršavam punih 30 godina staža. Zadnjih pet upravo u Rožici.

Gotovo da i nije teško prisjetiti se vlastitih početaka (kažu da čovjek što je stariji, više pamti događaje iz prošlosti..). Nisam od onih koji znaju reći da su „još od rođenja“ znali da će raditi s djecom kao „teta“. Moja prva ljubav i želja bila je glazba i sve vezano uz nju. No, život nas odvede nekim drugim putem, pa tako i mene. No, jesam li zažalila.? Nikad, niti malo. Svih ovih godina potpuno je vjerodostojno moje priznanje da je rad s djecom najplemenitiji, ma koliko težak i odgovoran bio. Koliko smijeha i veselja su mi svih ovih godina, a i danas, priredovala i darovala djeca. Koliko sati tješenja i smirivanja djece kada plaču, kad dozivlju roditelje, ili ih je netko povrijedio. Koliko humora, ali i teških situacija koje smo zajedno provodili i prebrodili. Danas se često čuje izjava „Nisu

djeca što su nekad bila“. Istina. Ali nismo niti mi kakvi smo nekad bili. No potrebe djece za ljubavlju, pažnjom, znanjem, igračkama i igrom kako se god ona razlikovala od nekih prijašnjih generacija i dalje su vrlo slične i aktualne. Jedino nas društvo, brzi ritam života i neke druge, dobre ali i iskrivljene „vrijednosti“ tjeraju da djecu vidimo i doživljavamo drugačijom no prije trideset godina. No, djeca ipak ostaju samo djeca.

Sjećam se svojih suradnika, dogovora s njima i onog volonterskog duha koji je vladao tamo nekih 80-tih i 90-tih godina. Ništa nam nije bilo teško, niti ostajati po deset sati na poslu, niti do kasno u noć pripremati predstave, crtati, slikati, izrezivati one, kako smo ih zvali- „aplikacije“, pronalaziti u prirodi razne plodove, predmete, materijale i donositi ih u vrtić, odlaziti subotama na seminare, stručno se usavršavati, sve bez ikakve naknade. Bilo je dovoljno samo da budemo zajedno, da zajednički podnosimo teret posla, dogovaramo se i brinemo jedni o drugima. Tada to nismo baš nazivali „timskim radom i planiranjem“, a bilo je i više od toga. Nije se išlo na team buildinge, komunikacijske i motivacijske

radionice i slična okupljanja. Bilo je dovoljno da se predloži zajednička aktivnost (tada se to nije zvalo „projekt“) i da se doslovce svi, svaki na svoj način nađe u tome. Kad ovako pišem sama sebi zvučim kao „stara tetka“ koja zanovijeta i s nostalgijem se prisjeća „kak je negda dobro bilo“. No bilo bi potpuno neopravданo, neprirodno, pa i nepravedno ne sjećati se svojih radnih početaka i vremena kada se problemi nisu nazivali stresom, traumom ili „dramom“, a svaki koji se pojavio ljudski se i prijateljski rješavao, zajednički, bez podmetanja, licemjerja i oholosti.

Moja je generacija prošla mnoge promjene od metodika, usmjerenja, programa, orijentacija, sve do sadašnjeg „kurikuluma“. Prosvjetne savjetnice (ne mogu ne spomenuti mr. Matildu Markočić koja je bila moj davni stručni i ljudski uzor) okupljale bi nas na tadašnjim seminarima, učile zajedno s nama i davale savjete kako lakše prebroditi sve probleme koji nam se javljaju u radu s djecom i roditeljima. Promjene su bile nagle i brze. Nas odgajatelje čak se i službeno nazivalo „odgojitelj u promjeni“. I doista, mijenjali smo se, neki brže, neki sporije. Puno smo učili,

radili i pogreške, ali svima nama kojima je u centru ovog poziva bilo i ostalo dijete, svatko tko bi se „mijenjao“ činio bi to ne radi sebe, već radi djece.

Lijepo je provesti tolike godine u dječjem vrtiću. Svaki jutarnji dolazak na posao obilježila su mi ponajprije djeca, njihovi zagrljaji i priče „kak je bilo doma“ ili planovi „kaj bumo danas radili“. Nakon drugih vrtića, manjih ili puno većih u kojima sam radila, vrtić Rožica čini mi se jednim koji u sebi ima onu, djeci tako potrebnu, obiteljsku crtu. Stoga s pravom nosi predznak „vrtić kao proširena obitelj“. Nadam se još mnogim veselim i uspješnim danima u ovom mladom vrtiću i kolektivu, još mnogim generacijama djece koje ću viđati svakog dana u Rožici. Želim ovom mladom, i sebi kao starijem slavljeniku, još puno sunčanih dana, a članove moje obitelji molim da i dalje imaju strpljenja kao do sada, te da i u narednih 10 godina budu moji prvi suradnici, tješitelji i podupiratelji.

Ravnateljica Gordana Pavlinić,
odgojitelj mentor

PRIZNANJA I POHVALE ROŽICI

DJEČJI VRTIĆ "NAŠA RADOST" PREGRADA
I TURISTIČKA ZAJEDNICA GRADA PREGRADE

PRIZNANJE

za sudjelovanje na
12. PREGRADSKIM DJEČJIM BERBARIJAMA

DJEČJEM VRTIĆU

"ROŽICA" VELIKO TRGOVIŠĆE

U Pregradi, 24. rujna 2010.

Turistička zajednica grada Pregrade Dječji vrtić "Naša radost" Pregrada

DJEČJI VRTIĆ "NAŠA RADOST" PREGRADA
I TURISTIČKA ZAJEDNICA GRADA PREGRADE

PRIZNANJE

za sudjelovanje na
14. PREGRADSKIM DJEČJIM BERBARIJAMA

DJEČJEM VRTIĆU

"ROŽICA" VELIKO TRGOVIŠĆE

U Pregradi, 28. rujna 2012.

Turistička zajednica grada Pregrade

Dječji vrtić "Naša radost" Pregrada

DJEČJI VRTIĆ "NAŠA RADOŠT" PREGRADA
I TURISTIČKA ZAJEDNICA GRADA PREGRADE

PRIZNANJE

za sudjelovanje na
15. PREGRADSKIM DJEČJIM BERBARIJAMA

DJEČJEM VRTIĆU

"ROŽICA" VELIKO TRGOVIŠĆE

U Pregradi, 27. rujna 2013.

Turistička zajednica grada Pregrade

Dječji vrtić "Naša radost" Pregrada

Dječji vrtić ZVIREK

Stubičke Toplice

dodjeljuje

P R I Z N A N J E

Dječjem vrtiću „ROŽICA“,
Veliko Trgovišće

za sudjelovanje u akciji

**„Promet nije šala ni
opasnost mala“**

U Stubičkim Toplicama, 22. svibnja 2013.

REPUBLIKA HRVATSKA

DRŽAVNA UPRAVA ZA ZAŠTITU I SPAŠAVANJE

DODJELJUJE

ZAHVALNICU

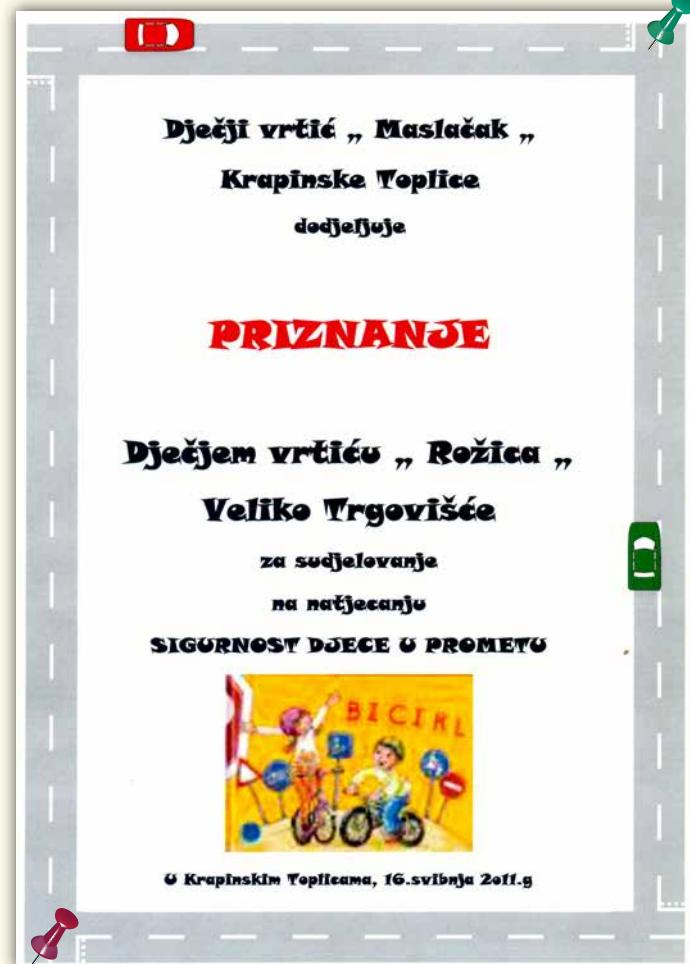
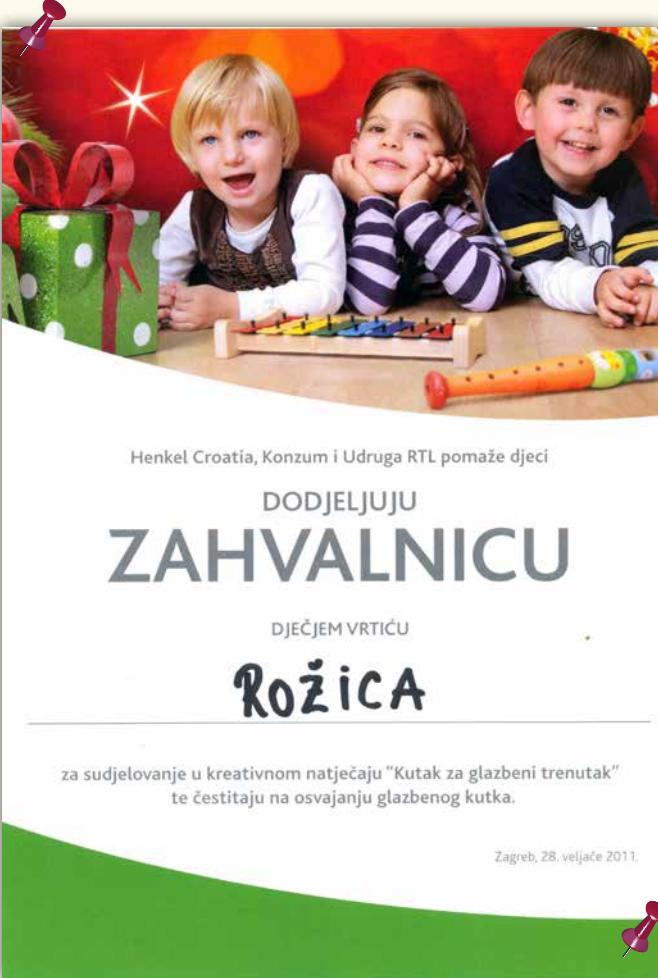
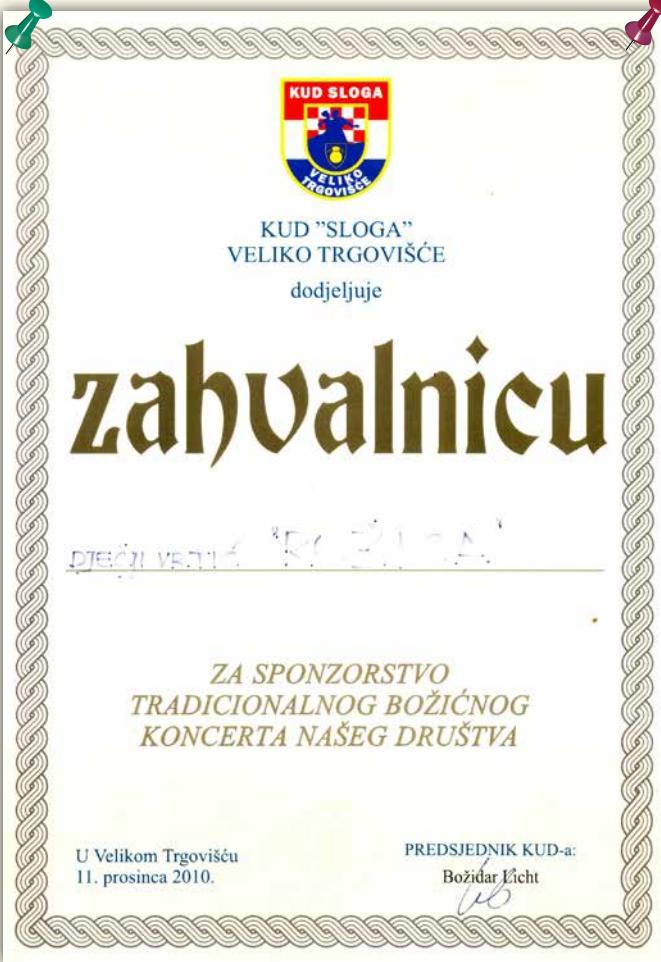
**DV "ROŽICA"
VELIKO TRGOVIŠĆE**

ZA SUDJELOVANJE NA NATJEČAJU ZA LIKOVNE, LITERARNE
I FOTO RADOVE DJECE I MLADIH PREDŠKOLSKOG,
OSNOVNOŠKOLSKOG I SREDNJOŠKOLSKOG UZRASTA
TE DJECE I MLADIH S POSEBNIM OBRAZOVnim POTREBAMA
NA TEMU KATASTROFA I SNAGA ZAŠTITE I SPAŠAVANJA

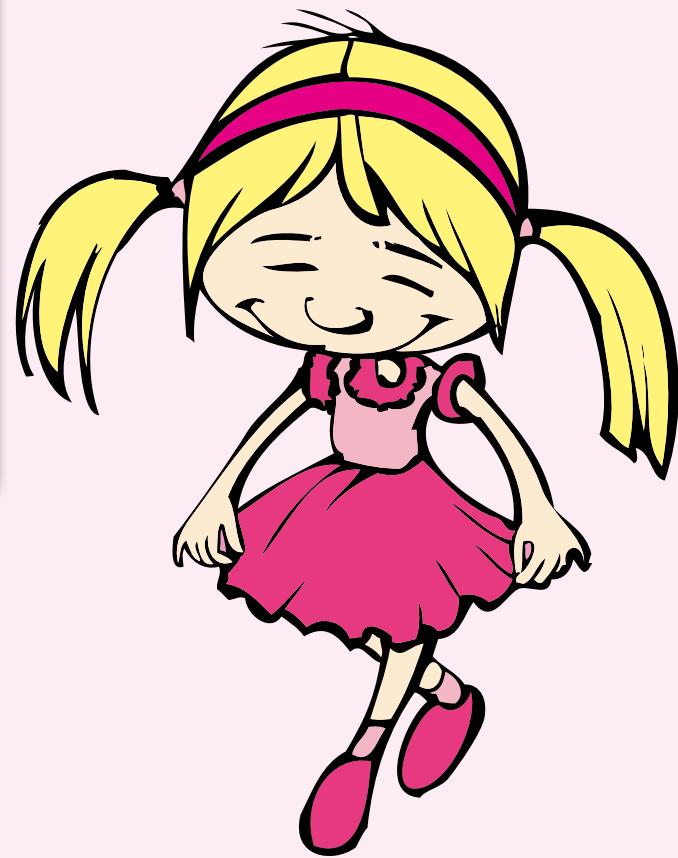
Zagreb, 30. travnja 2013.

duzs)

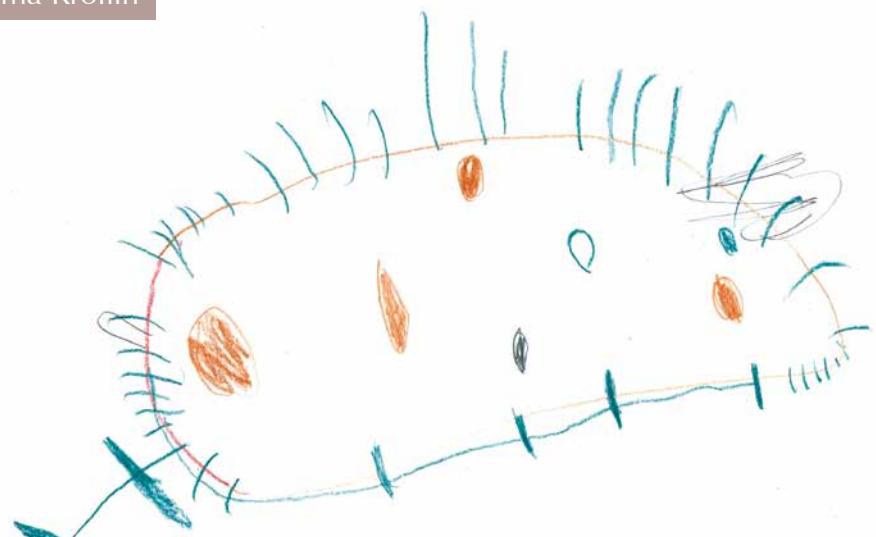
Ravnatelj
dr. sc. Jadran Perinić

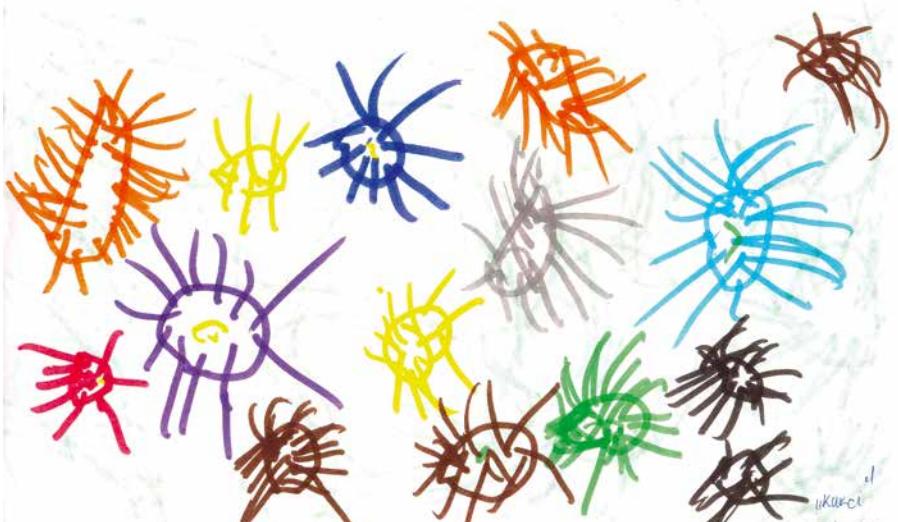

MALO DIJETE – VELIKI KREATIVAC

Kukac - Jan 4 i pol god.

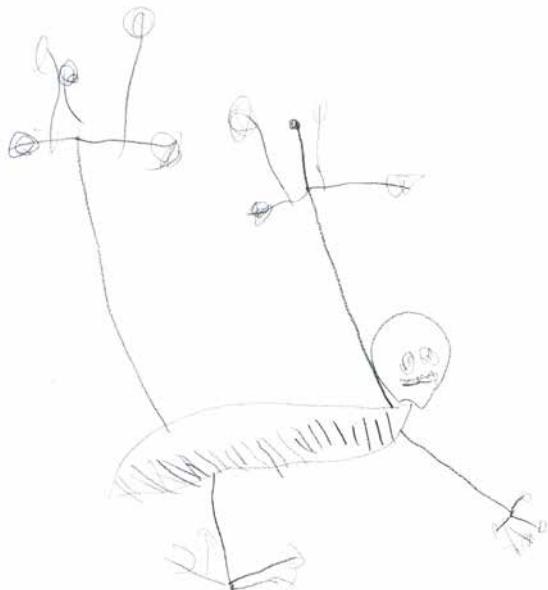

Kukci - Tin 4 i pol god

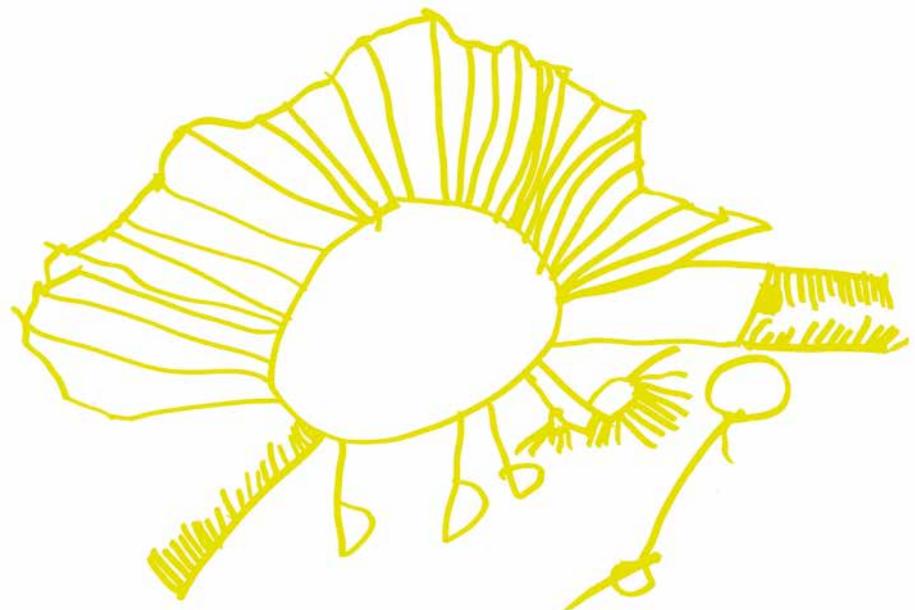
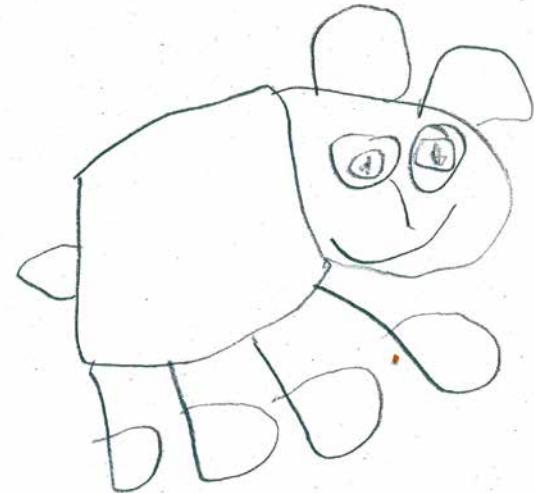
Zirafa - Lovro 4 i pol god

Tigar - Tin 4 i pol god

Medvjed - Lovro 4 i pol god

Spido, dinosaurus koji jede ribe - Lovro B 4 i pol god

Lovro B 4 i pol god

Igra bojom - Julija Tomašković 6 god

Franka horvatin

franka Bošnjak

Stela

Moje igračke - Jakov Korade 6 god

LUKA

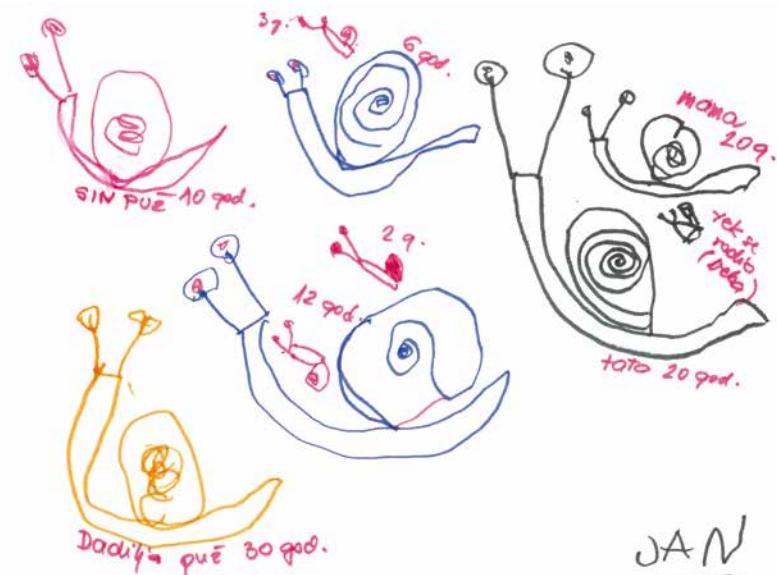

DONINIK

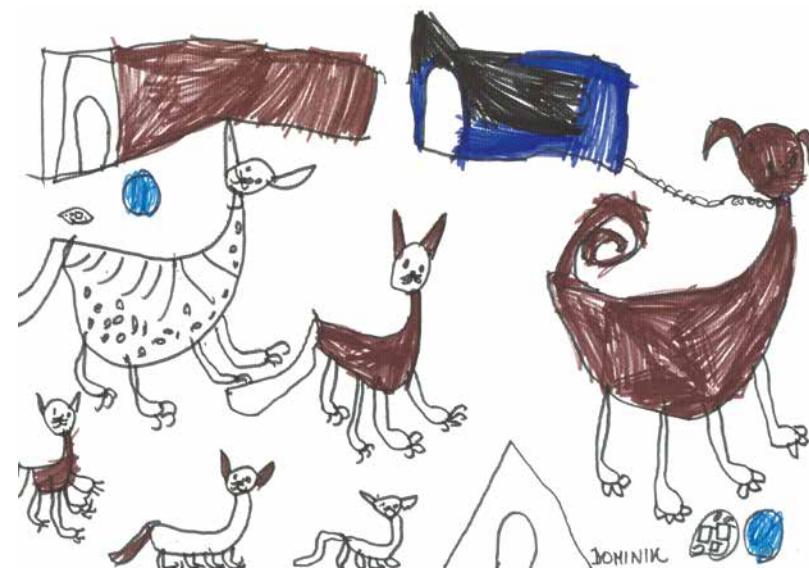
Moja kuća - Luka J 6 god

Pužići - Jan Likar 6 god

Obojeni kvadrati - Vanja Bartol 6 god

Moje životinje - Dominik Šoštar 6 god

Moji prijatelji - Lana Harapin 6 god

Cizmica za Sv. Nikolu - Karlo
Posavec 5 i pol god

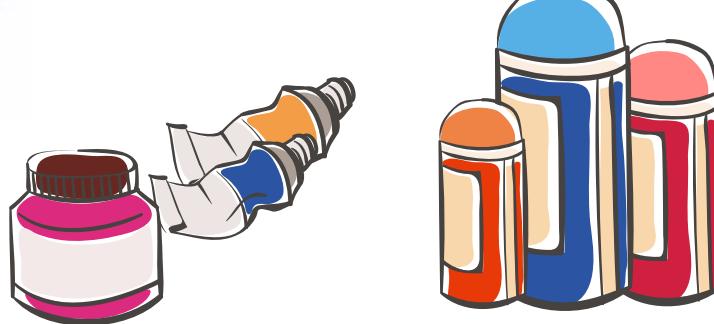

Lovro 4 i pol god

DORA

Strašilo - Dora Lovrek 6 god

Božićna jelka - Vanja Bartol 6 god

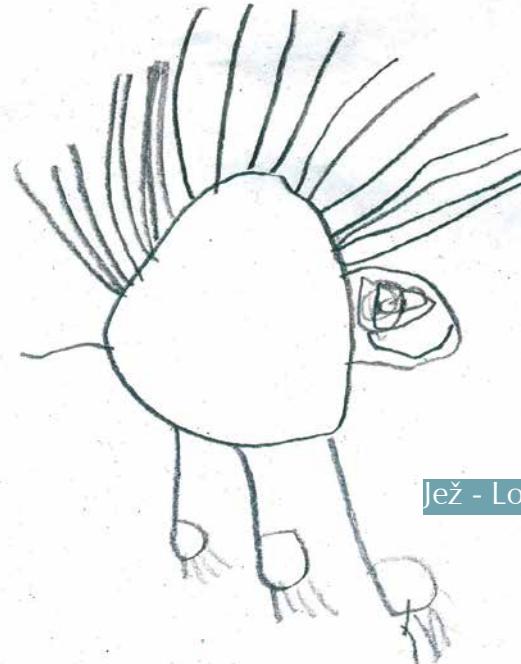
Moja kuća - Iva H 6 god

Batman - Jakov 6 god

VANJA

Lara Papeš

Moja prijateljica i ja - Ines Stefanović 6 god

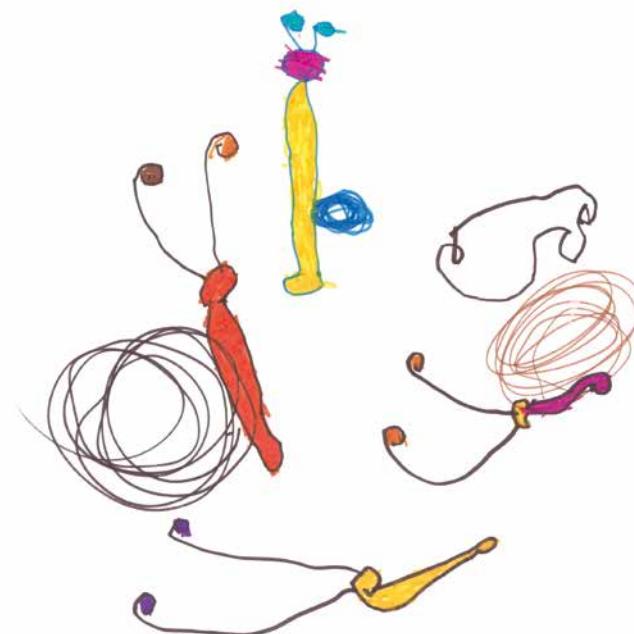
NINA

Moja prijateljica i ja - Ines Stefanović 6 god

Ukradene buče - Vanja Bartol 6 god

Pužići - Doris Vidak 5 i pol god

DORIS

PREDŠKOLARCI PRIČAJU PRIČICE

U predškoli imamo pravi mali ritual pričanja priča. Nekada ih priča (ili čita) „teta“ Goga, ali većinom potiče djecu da sami izmišljaju svoje pričice. Sve su one jao zanimljive, često puta neobične. Ponekad su prepričavanje nekog crtića sa „vlastitim dodacima“, ili pak ispričani doživljaj od kuće. Ili pak priča potaknuta nekim događajem u predškoli ali sve, baš sve one imaju sretan završetak. Tko zna, možda će nekome neka pričica biti poticaj za novu priču, možda i crtić ili scenarij za kako dječji film. U svakom slučaju uživajte u pustolovinama junaka iz pričica predškolaraca.

„PRIČA O MAMUTU“

(ispričao Dominik Šoštar)

Bila jedan špilja i u njoj su bili mali mamutići. Sa majkom su išli van. Bila je straaašna oluja. Jedan mamutić se izgubio. Prođe tri mjeseca. Mamut naraste velik. Jednog dana napadne ga čopor sabljastih tigrova. Skoro su ga zaklali ali se ipak uspio spasiti. Kasnije nešto nađe mamuticu. Mama mu je bila već mrtva a za ostale mamutiće nije više niti čuo. Kad je našao mamuticu onda su se oni poparili. Prođe keden mjesec i mamutica dobi bebu i ...čića miča- to je bila moja priča.

„PRIČA O KONJIĆU“

(ispričao Pavao Hac)

Jednom davno bio je jedan lijepi konj. Tužan jer je bio usamljen. Putovao je svijetom tražeći srodnu dušu. Dugo je tračio. Od dalekog puta je ogladnio i otisao na livadu na pašu. Dok je pasao prišuljao mu se leopard. Konj se uplašio i dao se u bijeg. Tako su odjurili do strme litice. Konj se brzo zaustavi a leopard se sunovratio u ponor. Konjić je opet ostao sam. Onda mu je u susret došla lijepa mlada kobila. Sretni su šetali cestom i livadama. Bili su nerazdvojni. Nakon nekog vremena kobili je počeo rasti trbuš. Bila je breda. Dobili su mladunce. Postali su velika sretna obitelj. Usamljeni konjić našao je družicu. Veselo su skakutali i pasli travicu. Veselje se povećalo kad su još dobili novu dječicu.

„UČILIŠTE ZA ČUDOVIŠTA“

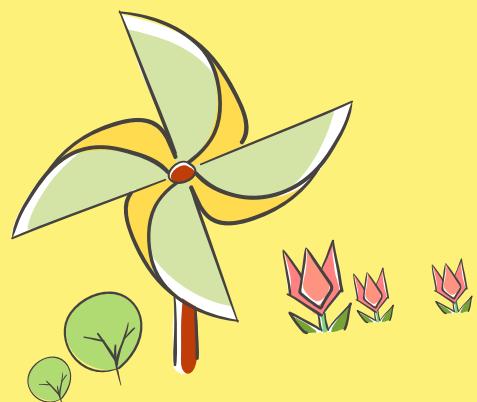
(ispričao Jakov Korade)

Jedno malo zeleno čudovište je išlo sa školom gledati kako velika čudovišta plaše ljude. Kad mu nisu dali da vidi, ušel je sam u ormar i videl kak je to strašiti ljude. Onda je malo čudovište zraslo, i krenulo u školu za prava čudovišta. To se zove učilište. Tam je stanoval i dobil cimera. Ali na učilištu je bilo čudovište koje ga je stalno maltretiralo. Zato je on učio i učio da što prije bude pametan i da ga više nitko ne maltretira. A onog koji ga je gnjavio su izbacili iz učilišta jer nije ništa učio. Na učilištu su organizirali natjecanje u parku. Prvo je bilo skakanje prek djece, a drugo je bilo u knjižnici. Tam su svi morali tiho hodati da ne probude knjižničarku. Treći dio natjecanja je bilo plašenje ljudi. U tome je naše čudovište pobijedilo i bil prvak svih čudovišta.

„KRATKA PRIČA O DOBROM I ZAOM VITEZU“

(ispričao Matija Bartol)

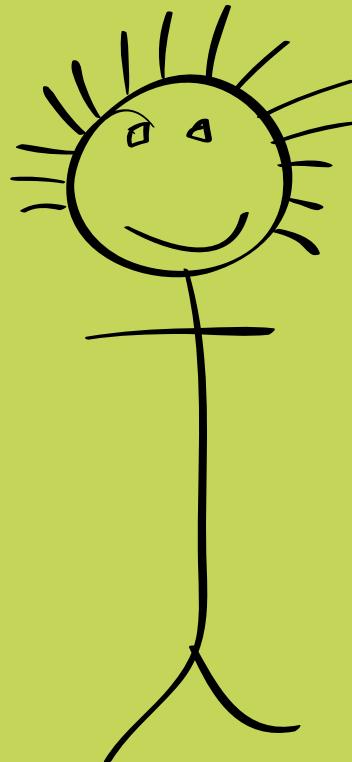
Jednom davno dobar vitez je bio otključan iz zatvora. Ali došao je zao vitez i opet ga zaključao u zatvor. Bilo je to žalosno. Ali onda su Leo, Ivo, Ana i Pero sjeli u raketu i doletjeli pa su spasili i oslobođili dobrog viteza. A onog zaog koji nije znao dirigirati ni diminendo ni krešendo zauvijek su zaključali. Dobar vitez je onda sjeo u raketu i odletio sa djecom. I živjeli su sretno.

„MISLAVOVA PRIČA O VUKU I 7 KOZLIĆA“

(ispričao Mislav Kovačićek)

Mama koza je trebala ići u dućan po jelo i ostalo svašta i rekla je malim kozlićima da ne otvaraju vrata nikome, samo njoj. Ali prevarant i zločesti lopov vuk ih je prisluškivao i onda je mama otišla u trgovinu. Onda nije prošlo nedavno prije nego što je netko kucao na vrata. I onda je rekao „Dobar dan, ja sam vaša mama“. A to je bio vuk. Ali kozlići su ga prokužili ni nisu ga pustili unutra. Onda je vuk otišel po jaja i brašno ali ne za tortu nego za glas i šape. I tak je dva puta dolazio kod kozlića i pretvarao se da je njihova mama. I uspjel je prevariti kozliće pa su ga pustili unutra i onda ih je sve pojel osim jednoga koji se je skril u čup. Vratila se mama poslije i ovaj mali joj je ispričal kaj se dogodilo strašnoga. A vuk si je legnul ispod drveta i

zaspal. Onda je mama zrezala vuku trbuš i oslobođila kozliće, a njemu unutra stavila kamenje. I kak je jako bil žedan išel je pitи vodu i osjećal je veliku težinu u želucu. Nagnul se i opal u vodu i utopil se za sva vremena i više ga niko nije videl.

„UKLETA KUĆA BLIZU SELA“

(ispričao Jan Likar)

Jednom davno su ljudi sagradili močvaru ali je nisu čistili pa se napravil mulj. Onda su se stvorile zvijeri i sagradile šahtove, otrovne bunare i unutra kiselinu. Sagradile su i jaaako, jaaako ukletu kuću. Zato su se građani sela uplašili. Na dan kad su ljudi prestali održavati močvaru ispaljuju se rakete iz uklete kuće jer su ljudi bili zločesti i nisu održavali močvaru. To se radi svake tridesete godine. Onda su zvijeri postavile toranj blizu sela i onda se iz njega ispaljuju svi eksplozivi. Onda su zvijeri izašle iz šahtova a poglavica zvijeri je bio jedan mali plavi sa crvenim zubima. Imao je tri glave. Tak se i zvao. I onda se na kraju ispalila zadnja opasna raket k'o atomska bomba i sve se spalilo i od sela je nastao „prženi čuček“ a građani sela su se ipak spasili. Malo su bili u kolicima dok nisu ozdravili pa se sagradili novo selo ali više ne blizu močvare.

„NAŠA DJECA U ROŽICI“ – DANAS

Jaslička grupa

2013/14

Predškola Dubrovčan

PREDŠKOLA DUBROVČAN
2013/14

Srednja mješovita grupa

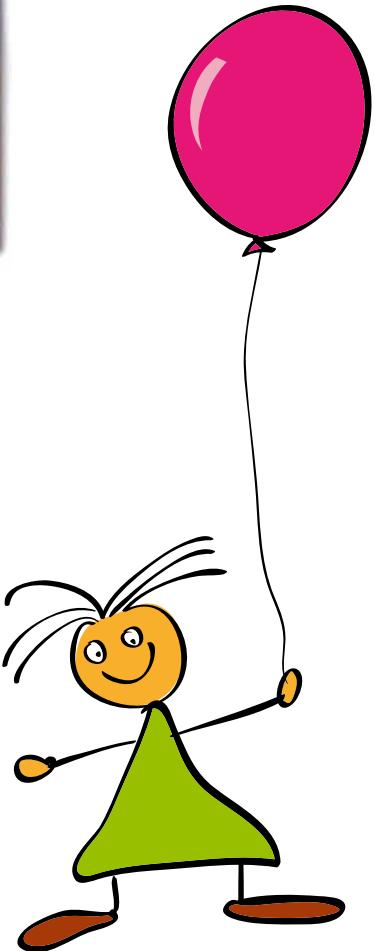
PREDŠKOLA
2013/14

Mlada mješovita grupa

2013/14

Predškola Strmec

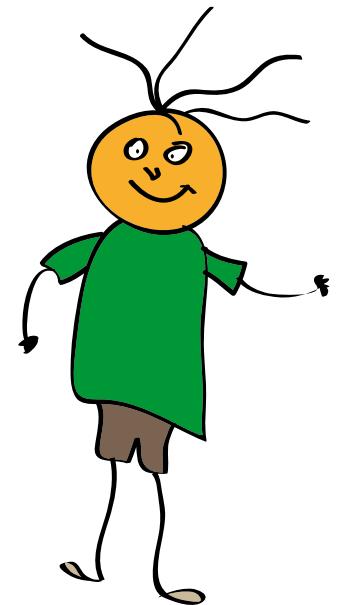
STRMEC
2013/14

Predškola Trgovišće

PREDŠKOLA
2013/14

Glavni i dogovorni urednik. GORDANA PAVLINIĆ

Suradnici: Odgojitelji: Marina Bišćan, Martina Lež, Anamarija Kralj Šladarec, Beti Jambrek, Božica Kalauz, Anita Jurina, vanjski stručni suradnik : Sonja Marković, prof.
Djeca iz predškole i vrtića Rožica

Lektura: Marija Smolić, prof.

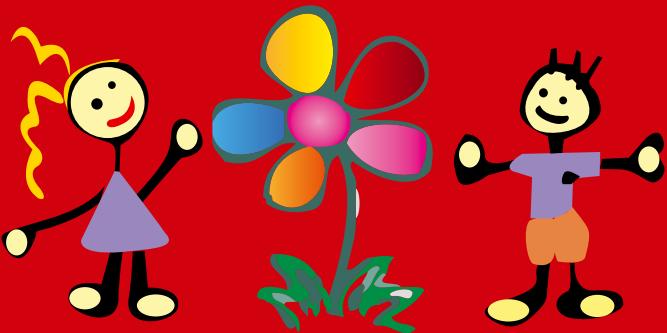
Grafičko oblikovanje: Damir Jelinek

Tisk: Impressio Cvitković d.o.o.

Naklada: 100 komada

Izdavač: Dječji vrtić ROŽICA, Veliko Trgovišće

Godina: veljača 2014.

SRETAN ROČKAS ROŽICI

PET JE GODINA MALO
AL U NJIH BI PUNO STALO
SVE NAŠE IGRE I DANI
NIŠTA NIJE KAO LANI.

DJECΑ SU NOVA
U OVOJ KUĆI
BRZO SE RASTE
JOŠ BRŽE SE UČI

MOŽDA JE SUVIŠNO
SVAKOME REĆI
AL' DRUŽENJE S DJECOM
ZAISTA LIJEĆI

ZNA SE SIGURNO
DA JOŠ MNOGИH LJETA
ROŽICA ĆE BITI PUNA
VESELE DJECE I DOBRIH „TETA“.

NEK' JE SRETAN ROČKAS NAŠOJ KUĆI
NEK' SVATKO NEŠTO OVDJE NAUČI.
NEK' JOŠ PUNO ROČKASA BUDE
I NEK' O ROŽICI NAJVİŞE DJECΑ SUDE.